

•MUSIK- •BIBLIOTEKET•

MUSIKBIBLIOTEKET INNEHÅL-
LANDE POPULÄR MUSIK AF-
SEDT FÖR HVARJE HEM-
UTKOMMER MED TVÅ
Å TRE HÄFTEN I
MÅNADEN HVAR-
JE HÄFTE ETT
AFSLUTADT
HELT FÖR SIG

HÄFTE 4

• SVENSKA FOLKVISOR •

SEXTON • VALDA • FOLKVISOR • MED • FULLSTÄNDIG • TEXT

ABR. HIRSCHS FÖRLAG

▼ ▼ STOCKHOLM ▼ ▼

HVARJE HÄFTE PRIS 25 ÖRE

INNEHÅLL
SE SISTA SIDAN

FÖRSTA ÅRGÅNGEN N:o 4.

Neckens polska.

Ej för fort.

Djupt i haf - vet på de-man-te - häl-len Necken hvi - lar i grö - nan sal.

PIANO.

Nattens tär - nor spänna mörka pel-len öfver skog, öf - ver berg och dal. Kvällen härlig står i

svartan hög - tids - skrud, när och fjär - ran ej en susning, in - tet ljud stör det lugn öf - ver

nej - den rår, när haf-vets kung ur gyll - ne bor-gen går, när haf-vets kung ur gyll - ne bor-gen går.

Ägirs döttrar honom sakteliga
gunga fram på den klara sjö.

Harpans toner gå så sorgeliga,
söka fjärran en våg att dö.

Fast hans öga står åt dunkla himmelen
ingen stjärna bådar nattens drottning än;

Freja smyckar sitt gyllne hår
och Necken så sin sorg på harpan slår:

"O, hvar dväljs du, klaraste bland stjärnor,
i den blåنande skymningsstund,
du, som fordom, en af jordens tärnor,
var min brud uti hafvets grund,
och, när hjärtat brann vid mina ömma slag,
smög så skön och blyg de tjusande behag
mot min barm i den svala flod,
och gyllne harpan stum på vågen stod."

Så den sorgsne. Men vid himlaranden
Freja huldt genom natten ler.

Evigt på den guldbeströdda stranden
sina tårar hon glänsa ser.

Och sin vän på hafvet helsar hon så mild,
vägen speglar, darrande, den huldas bild;

Necken höres på böljan blå
så gladelig sin gyllne harpa så.

Nattens tärnor, klara stjärnor alla,
gå till dans i den stilla kväll,
när de skära silfvertoner skalla
öfver stranden från häll till häll.

Men när blodig dagens drott i östern står,
bleknande och rädd den blida stjärnan går;
sorgligt afsked hon blickar ner,
och gyllne harpan klingar icke mer.

A. A. Afzelius.

Gubben och gumman.

Raskt och lifligt.

Gubben å' gumma' la - de om rå', talt om båd' nytt å' gammalt: "Int' va' ja' rik, ja'

va' som ja' va', när som vi kom te' - sam - man. Ja' spinn', ja' väf' så godt som nän ann',

kvin-na ä' ja' så god som du ä' man." Hoppfal - le - ro! Så sä - jer ho', den sed förgat ho' all - ri'.

Gubben han geck te' hasselaskog,
skar sej de käppar hvita;
gumma' ho' geck kring golfve' å svor:
"dem ska du sjelf få slita!"
Midt uppå golfvet ställdes en ring,
käppstumpen dansa' väggan allt omkring.

Hoppfallero!

Så säjer ho',
den sed förgat ho' allri'.

Gubben sig ut på dörran han sprang,
mött' der si' granngålskvinnan:
"nu ha' ho' bas' opp ryggen på mej,
ögona mina rinna."
Ta mä' å ho' å sjelfvaste hin,
ska ja' int' hem å göra så åt min!

Hoppfallero!

Så säjer ho',
den sed förgat ho' allri'.

"Och jungfrun gick sig åt ängen."

Långsamt.

Och jung - frun gick sig åt än - gen en fa - ger af - ton - stund,
Och när hon kom ut i än - gen bland ro - sor rö - da och blå,

att häm - ta sig de ro - sor båd' rö - da och blå.
det hän - de sig att kär - le - ken den rann i hen - nes håg.

"Ack, Värmeland, du sköna!"

Långsamt.

Ack, Vär - me - land, du skö - na, du här - li - ga land, du

kro - na för Sve-a - ri - kes län - der! Ja, om jag komme midt i det för-

lof - va - de land, till Värm - land jag än-då å - ter - vän - der. Ja,

der vill jag lef - va, ja der vill jag dö; och om en gång från Värm - land jag

ta - ger mig en mö, så vet jag, att al - drig jag mig ång - rar.

Ja, när du en gång skall bort och gifta dig, min vän,
då skall du till Värmeland fara;
der finnes nog Guds gäfvor med flickor kvar igen,
och alla ä' de präktiga och rara.
Men friar du der, så var munter och glad,
ty muntra gossar vilja Värmlands-flickorna ha;
de sorgna — dem ge de på båten.

Och Värmelandsgossen han är så stolt och glad,
han fruktar för intet uti världen,
när konungen bjuder, så drager han åstad
bland kulor och blixtrande svärden.
Ja, vore det ryssar till tusendetal,
han ej dem alla fruktar, han vill ej annat val,
än dö eller segra med ära.

Och skulle han ej strida med glädje och med mod
och lifvet sitt våga, det unga?
Der hemma sitter moder och beder för hans blod
med bruden, den älskade unga:
en Värmelandsflicka, så huld och så skön!
För kung och land han strider, och hon skall bli hans lön,
ho kan honom då öfvervinna?

A. Fryxell.

Vallsång.

Polska.

Jag vill gå vall he - la da - gen all up - på den lån - ga må - sen. Da - gen är lång,
Tup - par - na grå, bar - na mi - na små, tup - par - na mi - na snäl - la, stil - la ska gå,

Lillade Anna.

Liffligt.

Å' nära ja' kom - mer hem te' mi' lil - la - de An - na, så ska' ho' få e'

Å' nära ja' står för presten mä' lillade Anna
så ska' ho' få en ring, som dä' skiner utåf.
För hoppfallerallala.

Å' nära ja' går i dansen mä' lillade Anna,
så tar ja' 'na i famna, för då så ä' ho' mi'.
För hoppfallerallala.

Linden.

Långsamt.

„Jag var mig så li - ten, jag mi - ste min mor, min fa - der han

gaf mig i styf - moders våld.“ I år så blir det en som - mar.

”Och jag hade bröder, båd' stora och små:
Som'a skapte hon till björnar, i skogen att gå.”

”När det kommer bedlare, som bedla om dig,
Så kommer timmermannen och skådar på mig.”

”Och som'a skapte hon till ulfvar grå;
Mig skapte hon till en lind, på en slätt till att stå.”

Det kom en kungason der gångande
”Här ständar du, Guds fred, kära lind så grön!”

Der kommo två jungfruer gångande:
”Här ständar du, Guds fred, kära lind så grön!”

Så tog han på hennes fagraste blad,
Så rann det der upp en jungfru så klar.

”Jag går i tusen tankar.”

Ej för långsamt.

Jag går i tu - sen tan - kar, och äl - skar den jag ej kan få, så vidt i världen

van - kar, och städ - se sör - ja må.

Så mången sorg på hjär - tat bär för

dig, min vän så kär! Så mån-ga fal - ska men - skor or - sa - ken der - till är.

Per Svinaherde.

Långsamt.

Per Svi-naher-de sat-te sig på tuf - van och sang: kom - fal - le-ral - le-ral - le, ral - la-la-

lej, ral - la-la-lej, fal - la-la - lej, fal - la-lej. Han ön - skade en jung - fru ut - i sin famn. Sjung

fal - la-la, ral - la-la, ral - la-la, ral - la-la - lej, fal-la - la - la-lej, fal-la - la-la - la - lej, fal - la-lej!

Om morgenon innan dager blef ljus,
stod Svinaherden utanför konungens hus.

När det blef dager och dager vardt ljus,
Så gick Per Svinaherde åt konungens hus.

"Min nådige konung, hör hvad jag säga må:
behöfver ni någon smådräng i år?"

"Om dagarna så går jag och vallar dina svin,
om nättren får jag ej sovva för dotteren din."

Konungen svarar med så glad en min:
"vill du gå i vall med mina svin?"

Och konungen sade till tjenaren sin:
"I bedjen prinsessan till mig komma in."

Per Svinaherde drager med svinen i vall,
så började han en så ljufliger trall.

Prinsessan sig in genom dörren steg,
Konungen henne med vreda ögon neg.

Prinsessan sig ut genom fönstret låg:
"Och vackrare man jag aldrig såg!"

"Dig hade jag ärnat bli en kungabrud;
nu hör jag du vill bli Per Svinaherdes fru."

Och när det var skumt i hvor och en vrå,
Prinsessan gick dit, der Per Svinaherde låg.

Per Svinaherde tog af sig sin gamlade hatt,
så fick man då se, hvor gullkronan hon satt:

Hon klappade på dörren med fingrarna små:
"stig upp, Per Svinaherde, drag låsen ifrå'!"

"Jag är ej svinaherde, fastän ni tycker så,
jag är den störste konung på jorden mände gå.

Och nu blef det glädje och nu blef det fröjd—
Kom falleralallej—
Det hördes så högt uti himmelens höjd.
Sjung fallalalalej!

Orsa-marschen.

Kraftigt.

Mandom, mod och mor - ska män finns i gamla Sverige än, kraft i arm och
 To-ner än från for - na dar lju - da der i skog och dal, vil - da som en

kraft i barm, ungdomsvarm i bar-dalarm. Ö - gon blå då och då
 storm på haf, mil-da som en tår på graf. Lyssnen då, vän - ner, på

le i blomster - dalar der. Nord, du jor - dens jät - te - lem, Nord, du mil - da hjärtans hem.
 hemländsk hundra - årig sång. Lyssnen, äl - sken, lä - ren den, sjungen, sjung' den själv se'n.

"Om dagen vid mitt arbete."

Långsamt.

Om da-gen vid mitt ar - be-te är du ut - i mitt sinn', om natten då jag

sof - ver är du ut - i min dröm. Om morgon, då jag vak - nar, hvem

saknar jag väl då? Jag saknar lil - la vän - nen som är långhär - i - från.

Danslek.

Lifligt.

Vi ska' ställa till en ro - liger dans, och vi ska' binda bå - da kro - na och krans te dansen.

Hej, hopp! En ro - li - ger dans. Hej, hopp! Båd kro - na och krans te dan - sen.

"Tänker du att jag förlorader är."

Raskt.

Tänker du att jag för - lo - ra - der är, fast jag din gunst ej har? Nej,

du kan va - ra för - vissad derpå, jag har en an - nan i val. Så sannt som här finnes

vat - ten och vin, så sannt har du va - rit all - ra - kä - restan min, som under him - melen

fanns, men nu är jag li - ka lustig och glad och sjunger fal - le - ral - le - ralle - ra.

Friare-visa.

Tämligen fort.

Jag tror jag får bör-ja öf-ver-ge att sör-ja, fast he-la världen står mig e-mot.
 Jag tror jag får bör-ja öf-ver-ge att sör-ja, fli-ckan hon blif-ver mun-ter och snäll.

A musical score for voice and piano. The vocal part is in common time (indicated by '3/4' with a 'b' for bass clef) and the piano part is also in common time (indicated by '3/4' with a 'b' for bass clef). The vocal line consists of eighth and sixteenth notes, while the piano accompaniment features simple chords.

Fast-än en fli-cka gjor-de mig o-ly-cka, än-dock är jag vid godt mod.
 Fin som en blomma, vill hon till mig komma, fli-ckan väntar up-på mig.

A continuation of the musical score. The vocal line continues with eighth and sixteenth notes, and the piano accompaniment provides harmonic support with chords.

Fäg-rin-gen den du bär på din kropp, den lif-var he-la kär-le-ken opp;
 Hjärt-un-ge lil-la här har du mig al-drig i världen svi-ker jag dig;

A continuation of the musical score. The vocal line includes dynamic markings like 'f' (forte) and 'p' (piano), and the piano accompaniment maintains its harmonic function.

ö-go-nen di-na, tä-cka och fi-na, föt-ter-na gå i dans.
 in-te ska du grå-ta, vi ska bli så så-ta, lägg nu din hand i min.

A continuation of the musical score. The vocal line concludes the stanza, and the piano accompaniment ends with a final chord.

"Nu jag sjungit har i dagar."

Långsamt.

Nu jag sjungit har i da-gar, nu jag sjungit har i tre; men hvad båtar det mig hur jag

A musical score for voice and piano. The vocal line begins with a piano dynamic 'p' (pianissimo) and ends with a forte dynamic 'mf' (mezzo-forte). The piano accompaniment features eighth-note patterns throughout.

kla-gar? Vännen vill ej svar mig ge.

Värmlands-visa.

Raskt.

Å jän - ta å ja', å jän - ta å ja' allt up - på lan - da - vä - gen, å ja', å

jän - ta å ja', å jän - ta å ja' allt up - på lan - da - vä - gen; der

möt-te ho' mej en mor-gon så klar, å so - la ho' sken på himme-len så rar, å

va - cker som lju - sa da - gen ho' var, mitt hjär - ta hvart tog de' vä - gen?

Å jänta å ja, allt i midsommars-vaka, å ja -
å jänta å ja, allt i midsommars-vaka;
då mötte ho mig mä fräsande fröjd,
å aldri nånsin har ja känt mej så nöjd,
ja kasta mina ben i himmelens höjd,
å hoppa öfver alla taka.

Å jänta å ja, allt uti polskedansen, å ja -
å jänta å ja, allt uti polskedansen,
för der tog jag tag uti hennes hand,
för ögat skymdes bort båd' himmel å land,
hur dansen den gick, det vet jag inte grand,
när som ja kom till sansen.

Å jänta å ja, allt uti gröna lunden, å ja -
å jänta å ja, allt uti gröna lunden,
der tog jag en kyss så rosende röd,
å klagade för henne hela min nöd,
å fråga, om ho ville dela mitt bröd,
å ho svarte ja på stunden.

Å jänta å ja, allt i Ransäters kyrka, å ja -
å jänta å ja, allt i Ransäters kyrka,
der stodo vi då vid altaret just,
å lofvade tro i nöd å i lust,
å allt intill lifvets sistaste pust
troget hvarannan dyrka.